

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Gabriely Vršanské a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. F.**, nar. „X“, „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Magistrát města Mostu**, se sídlem Radniční 1/2, Most, zastoupenému MUDr. Tomášem Kindlem, advokátem v advokátní kanceláři KINDL & PARTNEŘI advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OSČ-Př/120329/3953/2014/DP, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Současně se žalobce domáhal náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný zahájil s žalobcem řízení o přestupku doručením příkazu ze dne 29.1.2015, č.j. MmM/011831/2015/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ/Př/120329/3953/2014/DP, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 21.9.2014 v 10.10 hodin v Mostě na ulici Františka Halase při řízení osobního motorového vozidla značky Audi, reg. zn. „X“, za jízdy nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem a při následné silniční kontrole nepředložil součást povinné výbavy

vozidla – náhradní elektrické pojistky, náhradní žárovky výměnného zdroje světla a příruční zvedák.

Žalobce podal odpor proti příkazu dne 12.2.2015 prostřednictvím svého zástupce Ing. M. J. Odpor byl dle žalobce podán elektronicky bez důvěryhodného elektronického podpisu. Následně bylo dle žalobce podání potvrzeno e-mailem opatřeným uznávaným elektronickým podpisem dne 16.2.2015. Následně byl žalobce upozorněn písemností ze dne 7.8.2015, že příkaz nabyl právní moci, neboť podání odporu trpělo vadou, a to absencí podpisu plné moci.

Žalobce trval na tom, že v souladu s § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), pokud podání trpí vadami, vyzve podatele správní orgán k odstranění vad a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Dle žalovaného měl být k odstranění vad podání vyzván přímo žalobce a nikoli jeho zástupce Ing. J. Žalobce však současně trvá na tom, že ani jeho zástupci žádná výzva doručena nebyla.

Žalobce trval na tom, že v případě absence podpisu na plné moci nepostačuje výzva k odstranění vad podání směřovaná k osobě označené v nepodepsané plné moci jako zástupce účastníka, ale musí být výzva směřována přímo vůči účastníkovi řízení. Na podporu tohoto právního názoru odkazoval žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.9.2011, č.j. 4 As 27/2011-37, a ze dne 19.11.2015, č.j. 1 As 100/2015-59, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6.8.2015, č.j. 30 A 41/2015.

Rovněž poukázal na skutečnost, že i za situace, kdy právní zástupce žalobce na výzvu nereagoval, nemohl správní orgán podaný odpor zcela ignorovat, neboť měl vyzvat žalobce k uznání podaného odporu jako vlastního úkonu ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu.

Žalobce trval na tom, že žalovaný po podání odporu byl povinen vydat ve lhůtě 60 dnů rozhodnutí ve věci, a protože tak neučinil, byl nečinný. Žalobce uvedl, že vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, když podal dne 17.4.2015 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému orgánu žalovaného – Krajskému úřadu Ústeckého kraje.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že po vydání příkazu o uložení pokuty mu byl 11.2.2015 doručen e-mail bez elektronického podpisu, jehož přílohou byl odpor a plná moc, které nebyly opatřeny žádným podpisem. Nad rámec svých povinností žalovaný vyzval podatele Ing. J. e-mailem ze dne 13.2.2015 k odstranění vad odporu. Tato výzva byla Ing. J. doručována na e-mailovou adresu „X“, ze které byl původní odpor odeslán. Následně dne 16.2.2015 žalovaný obdržel e-mail opatřený zaručeným elektronickým podpisem, jehož přílohou byl odpor proti příkazu a plná moc, které nebyly podepsány. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného nebylo podání odporu řádně doplněno ve lhůtě 5 dnů od doručení nepodepsaného odporu v elektronické podobě bez zaručeného podpisu, nabyl příkaz dle jeho názoru právní moci dne 20.2.2015. Žalovaný trval na tom, že z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný a postupoval v souladu se zákonem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě

nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zda-li měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 25.8.2015 podal „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“ ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jak prokazatelně vyplývá ze správního spisu, přičemž uplatněným prostředkem ochrany proti nečinnosti se dosud nedomohl nápravy.

Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když u žalovaného neshledal nepřipustnou nečinnost.

Při vyhodnocení žaloby soud zohledňoval judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené např. v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2041/2010 a také na www.nssoud.cz, na nějž pak bylo navázáno dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to např. ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012 – 13, který je dostupný na www.nssoud.cz. V prvně citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 bylo přitom vysloveno, že *podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – bez zaručeného elektronického podpisu podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat*.

V daném případě bylo pro posouzení žaloby klíčové zjištění soudu prokazatelně vyplývající ze správního spisu, a to že poté, co dne 29.1.2015 byl vydán žalovaným Magistrátem města Mostu příkaz pod č.j. MmM/011831/2015/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ-Př/120329/3953/2014/DP, který byl žalobci doručen dne 4.2.2015, tak dne 11.2.2015 (nikoli

jak tvrdí žalobce až 12.2.2015) bylo žalovanému Magistrátu města Mostu doručeno elektronickou cestou podání, které bylo podáno Ing. M. J., jakožto zmocněncem žalobce, které v příloze obsahovalo odpor vůči výše specifikovanému příkazu ze dne 29.1.2015 a plnou moc k zastupování v daném řízení udělenou žalobcem Ing. Jarošovi. Toto podání nebylo opatřeno žádným elektronickým podpisem a rovněž ani přílohy nebyly opatřeny žádným elektronickým podpisem. Následně bylo dne 16.2.2015 doručeno žalovanému e-mailové podání bez žádné průvodní zprávy, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ovšem jeho dvě přílohy, obsahující jednak písemnost nazvanou „4 – odpor J“ a jednak písemnost dne nazvanou „2 – plná moc J“, již nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem a ani v jejich vlastním obsahu případně nebyly připojeny vlastnoruční podpisy žalobce či jeho zmocněnce.

Z právě uvedeného plyne, že samotný žalobcův odpor podaný jako příloha e-mailu, v němž absentovala jakákoliv průvodní zpráva, jeho zmocněncem vůči dotyčnému příkazu ze dne 29.1.2015 elektronickou cestou přitom v žádné své části neobsahoval zaručený elektronický podpis a ani jeho obsah případně neobsahoval vlastnoruční podpis jeho zmocněnce. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že odpor nebyl řádně elektronicky podepsán ani v původním podání ze 11.2.2015, ani v následném podání učiněném prostřednictvím e-mailu dne 16.2.2015. Učinění podání odporu pomocí jiných technických prostředků, než které jsou předvídaný v ust. § 37 odst. 4 věta první správního řádu, bez použití uznávaného elektronického podpisu, právní úprava sice připouští, nicméně vyžaduje, jak výslovně plyne z ust. § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu, aby v pětidenní lhůtě byl takto podaný odpor potvrzen zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Ze strany žalobce, čili jím samým ani jeho zmocněncem, však odpor ve stanovené pětidenní lhůtě, která skončila v případě podání ze dne 11.2.2015 v pondělí dne 16.2.2015 a v případě podání ze dne 16.2.2015 v pondělí 23.2.2015, jakožto nejbližší následující pracovní den po sobotě 21.2.2015, nebyl potvrzen písemně, ústně do protokolu či elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, jak správní řád vyžaduje v ust. § 37 odst. 4 věta druhá. Soud zdůrazňuje, že uznávaný podpis připojený k e-mailu, v jehož těle nebyl obsažen žádný text, nelze bez dalšího vztáhnout i k přílohám připojeným k takovému e-mailu. Takovou situaci lze přirovnat v případě písemného podání ke stavu, kdy by byla podepsána listovní obálka, ovšem dokumenty vložené v této obálce by podpis neobsahovaly. Na základě této skutečnosti pak tedy žalovaný Magistrát města Mostu oprávněně dospěl k závěru, že jeho příkaz ze dne 29.1.2015, který byl žalobci doručen dne 4.2.2015, nebyl napaden odporem, a proto marně uplynula 15 denní lhůta k podání odporu ve čtvrtek dne 19.2.2015, a přikročil k vyznačení doložky právní moci na daném rozhodnutí s tím, že příkaz nabyl právní moci dne 20.2.2015.

Na tomto místě soud zdůrazňuje, že výzva k odstranění vad podání ze strany žalovaného ze dne 13.2.2015, byla vyhotovena zcela nad rámec zákonných povinností žalovaného a soud tento úkon hodnotí jako nadbytečný. Soud opětovně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, z nichž jednoznačně vyplývá, že odpor učiněný prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného elektronického podpisu podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu by byl úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jedině za podmínky jeho následného doplnění do 5 dnů některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat. K takovému doplnění však v daném případě nedošlo.

Skutečností tak zůstává, že právní úprava připouští podání opravného prostředku prostou elektronickou cestou, tj. obyčejným e-mailem, nicméně vyžaduje, aby v pětidenní lhůtě bylo takto podané odvolání potvrzeno zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Za daných okolností tak žalovanému nezbylo nic než k podání ze dne 11.2.2015 a k podání ze dne 16.2.2015 obsahujícím v příloze mj. odpor bez zaručeného elektronického podpisu nepřihlížet, neboť nebyla ve stanovené lhůtě zákonem stanoveným způsobem potvrzena. Žalovaný nebyl povinen vyzývat zmocněnce žalobce ani žalobce samotného, k tomu, aby ve lhůtě pěti dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem. Bylo na žalobci nebo jeho zmocněnci, zda bude v uplatňování svých práv aktivní. Je nutné trvat na tom, aby úkon, kterým se pokračuje v přestupkovém řízení po podaném odporu vůči příkazu, byl učiněn zákonem stanoveným způsobem. Zvolenému zmocněnci žalobce vyplývala povinnost doplnit či potvrdit své podání učiněné elektronickou formou bez zaručeného elektronického podpisu přímo ze zákona, a to z ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a proto nebylo povinností správního orgánu vyzývat ho k doplnění či potvrzení jeho podání. Přesto jej žalovaný v průběhu řízení nad rámec svých zákonných povinností vyzval k doplnění podání ze dne 13.2.2015 a žalobce prostřednictvím svého zmocněnce opětovně zaslal odpor, který nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem, v důsledku čehož příkaz ze dne 29.1.2015 nabyl dne 20.2.2015 právní moci, čímž řízení ve věci přestupku vedené pod sp. zn. OSČ-Př/120329/3953/2014/DP bylo pravomocně skončeno a vznikla překážka věci rozhodnuté bránící žalovanému ve věci opětovně rozhodnout.

Na tomto místě soud poznamenává, že jsou mu pochopitelně známy závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 3042/12. Nicméně soud je toho názoru, že tyto závěry na daný případ nelze vztáhnout za situace, kdy účastník ve správním řízení účelově jedná tak, že toto jednání nemá jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování. Již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 – 50, a ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43, které jsou dostupné na www.nssoud.cz, dovodil, že účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování nepožívá soudní ochrany. V daném případě soud nepochyboval, že jediným důvodem žalobcova podání ze dne 11.2.2015 a 16.2.2015 v jím zvolené formě tak, jak byla popsána shora, byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že u žalovaného neshledal nepřípustnou nečinnost ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti předmětné žalobě nevyhověl a žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. července 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová